

O notă pentru cititor

Există multe modalități de a aborda o carte ca aceasta. Una constă în a trece direct la practică, fără a mai aștepta. Pe de altă parte, această carte nu se pretinde un manual de dezvoltare personală. Ea are într-adevăr o orientare practică amplă, dar nu se rezumă la aceasta.

O altă modalitate de a o citi constă în a te rezuma la latura ei teoretică. Nu trebuie să uiți însă că această carte nu este un simplu exercițiu de retorică intelectuală. Personal, nu am citit niciodată integral un tratat de yoga. Tot ce știu provine din experiența mea lăuntrică. Abia în ultima parte a vieții am ajuns să răsfoiesc *Yoga-Sutra*-ele lui Patanjali, un text yoghin extrem de semnificativ. Mi-am dat seama atunci că aveam deja un anumit acces la esența sa interioară, întrucât îl abordam din perspectiva experiențelor mele, nu doar din punct de vedere teoretic. A reduce o știință sofisticată precum yoga la o simplă doctrină este la fel de tragic ca și reducerea ei la un simplu exercițiu cardiovascular.

În consecință, am împărțit această carte în două secțiuni. Prima cartografiază terenul, iar cea de-a doua te ajută să navighezi pe acesta.

În secțiunea de față nu vei găsi o lucrare de expertiză academică, ci o serie de viziuni fundamentale care reprezintă fundamentul sau temelia pe care poate fi construită arhitectura părții a doua a cărții, cu o orientare mai practică.

Aceste viziuni nu reprezintă precepte sau învățături, și cu siguranță nu reprezintă concluziile mele. Ele sunt simple indicatoare ale unei călătorii pe care nu o poți face decât tu. La baza lor stă o perspectivă pe care am dobândit-o în urma stării superioare de conștiință la care am ajuns după o experiență care mi-a transformat viața și pe care am trăit-o în urmă cu 33 de ani.

Această secțiune începe cu o notă autobiografică. Vei afla astfel câte ceva despre autorul care te va însoți până la capăt, dacă vei opta pentru a continua să citești această carte! În continuare, voi examina o serie de idei de bază, explorând unele concepte larg folosite (uneori de-a dreptul abuziv) precum destin, responsabilitate, bunăstare, dar mai ales yoga, cel mai fundamental între toate.

Unul din capitolele din această secțiune se încheie cu o *sadhana*. Cuvântul sanscrit „*sadhana*” înseamnă aparat sau instrument. Astfel de instrumente ale explorării îți oferă șansa de a pune în practică ideile discutate în paginile respective, pentru a verifica astfel în ce măsură funcționează acestea în cazul tău. (Astfel de *sadhana*-e vor apărea mai frecvent în partea a doua a cărții.)

Foarte mulți oameni îmi spun că mă consideră un *guru* „modern”. Răspunsul meu este inevitabil același: eu nu mă consider nici modern, nici străvechi, nici New Age, nici Old Age. Sunt contemporan cu ei, și așa au fost toți maeștrii în raport cu discipolii lor. Numai învățații, pundiții și teologii pot fi antici sau moderni. O filozofie sau un sistem de convingeri pot fi vechi sau noi, dar un *guru* este întotdeauna contemporan.

Așa cum spuneam mai devreme, un *guru* este o persoană care risipește întunericul, deschizând o ușă în fața ta. Nu are nici o relevanță dacă voi deschide mâine o ușă în fața ta sau dacă am făcut-o ieri cu altcineva. Singurul lucru care contează este deschiderea unei uși în fața ta *acum*.

Prin urmare, putem spune că adevărul este atemporal, dar tehnologia și limbajul sunt *întotdeauna* contemporane. Dacă nu ar fi astfel, nu ar merita să fie puse în practică. Nici o tradiție, indiferent cât de străveche și de onorată este, nu merită să își continue existența altfel decât ca o piesă de muzeu dacă și-a pierdut relevanța. În această carte, eu voi explora o tehnologie străveche, dar care continuă să fie mai actuală ca oricând.

Sincer să fiu, nu îmi propun să ofer cuiva ceva nou. Ceea ce mă interesează pe mine este să le prezint altora ceva autentic. Sper însă că vei întâlni în secțiunea care urmează cel puțin câteva momente în care cele două aspecte să conveargă. În astfel de puncte de intersecție, atunci când condițiile sunt pregătite, iar o viziune este articulată din perspectiva conștientă a clarității interioare, fiind receptată corect de către cititor, un adevăr străvechi poate deveni incredibil de alchimic. Subit, el capătă viață și vitalitate, ca și cum ar fi rostit și auzit pentru prima dată în istorie.

Când mi-am pierdut simțurile

Am devenit atunci un bărbat

Care nu făcea decât să urce Dealul

Aveam timp să ucid

Dar nu am ucis decât ceea ce eram

Eu și Al Meu.

Când Eu și Al Meu au dispărut

Mi-am pierdut întreaga voință și toate capacitățile

Iată-mă astfel un vas gol

În slujba Voinței Divine

Și a puterii infinite a acesteia.

În orașul Mysore există o tradiție: dacă ai ceva de făcut, trebuie să urci pe Dealul Chamundi. Dacă nu ai nimic de făcut, trebuie să urci pe Dealul Chamundi. Dacă te îndrăgostești, trebuie să urci pe Dealul Chamundi. Dacă iubirea ta se destramă, *trebuie* să urci pe Dealul Chamundi.

Într-o după-amiază, când nu aveam nimic de făcut, iar una din iubirile mele se destrămasese, am urcat pe Dealul Chamundi.

Mi-am parcat motocicleta și m-am așezat pe o stâncă situată la circa două treimi de la baza dealului. Aceasta a devenit pentru mine „piatra contemplației” mele. Între timp m-am dus de multe ori în acest loc. o tufă de mur și un copac își prinseseră cu tenacitate rădăcinile într-o fisură a suprafeței stâncoase. Sub mine se întindea imaginea panoramică a orașului.

Până în acel moment m-am identificat întotdeauna cu corpul și cu mintea mea. Acestea erau „eul” meu, iar restul lumii exterioare era undeva „acolo”, fiind diferite de mine. Subit, nu am mai putut face diferența dintre mine și restul lumii. Continuam să îmi țin ochii deschiși, dar aerul pe care îl respiram, stâncă pe care stăteam, atmosfera din jurul meu – totul devenise una cu mine. Eram una cu tot ceea ce exista. Eram conștient, dar îmi pierdusem simțurile. Natura discriminatorie a simțurilor mele nu mai exista. Cu cât încerc mai abitir să descriu această experiență, cu atât mai nebunește sună ea, căci tot ce mi s-a întâmplat atunci a fost indescriptibil. Eu existam *pretutindeni*. Această existență nu mai avea granițe și hotare clar definite. Tot ce exista undeva exploda și devenea una cu tot restul existenței. Am devenit astfel o unitate adimensională de o perfecțiune absolută.

De atunci, viața mea nu a mai fost altceva decât o prelungire indefinită a acelui moment.

Când mi-am revenit la simțurile normale, mi s-a părut că nu au trecut decât zece minute, dar ceasul mi-a arătat ora 7:30 seara! Trecuseră patru ore și jumătate. Ochii îmi erau în continuare larg deschiși, soarele asfîntise, iar afară era întuneric. Eram plener conștient, dar tot ceea ce considerasem până atunci că sunt eu dispăruse complet.

Nu am fost niciodată genul lacrimogen, dar iată-mă acum, la vârsta de 25 de ani, pe o stâncă de pe Dealul Chamundi, într-o stare de extaz atât de profundă încât lacrimile îmi curgeau liber pe obraji, udându-mi complet cămașa!

Întotdeauna am fost un om fericit și senin. Mi-am trăit viața exact așa cum mi-am dorit. Am crescut prin anii 60, epoca Beatles-șilor și a blugilor. Am citit cărți de filozofie și de literatură europeană – Dostoievski, Camus, Kafka, și așa mai departe. Acum explodasem însă într-o dimensiune complet diferită a existenței, despre care nu știam nimic, și mă simțeam scaldat într-o emoție la fel de inedită – un fel de

exuberanță sau de extaz – pe care nu mi-am imaginat-o niciodată până atunci. Când am încercat să găesc o explicație pentru ceea ce mi se întâmpla cu ajutorul minții mele sceptice, singurul lucru pe care mi l-a putut spune aceasta a fost că poate înnebuneam! Nu conta însă prea mult pentru mine: ceea ce mi se întâmpla era atât de frumos încât nu doream să mai pierd vreodată această stare.

Nu am putut niciodată să descriu ce mi s-a întâmplat în acea după-amiază. Cred că cea mai corectă modalitate de a-mi descrie experiența ar fi să spun că am urcat dealul, dar nu am mai coborât niciodată.

*

M-am născut la Mysore, un oraș princiar frumos din sudul Indiei, capitala unui stat indian, renumită pentru palatele și pentru grădinile sale. Tata era medic, iar mama casnică. Eu am fost cel mai mic din cei patru copii ai familiei.

Școala mă plictisea. Îmi era imposibil să particip la ore, întrucât îmi dădeam seama cu ușurință că profesorii vorbeau despre lucruri care nu însemnau nimic pentru viața lor. Când aveam doar patru ani, eram însoțit la școală de guvernantă, căreia îi spuneam să mă lase în fața porții de la intrare și să nu intre în clădire. De îndată ce pleca, mă aventuram în canionul cu care se învecina școala și în care exista o varietate incredibilă de forme de viață. Am început să colectez foarte multe insecte, broaște și șerpi, în sticle pe care le obțineam de la cabinetul medical al tatălui meu. După câteva luni, când părinții mei au descoperit că nu mă duceam la școală, au devenit mult mai puțin impresionați de explorările mele biologice. Peste noapte, mi-am interzis să mai merg în canion, în expedițiile mele. Copleșit, așa cum mă simțeam adeseori, de ceea ce mi se părea a fi lumea rigidă și lipsită de imaginație a adulților, mi-am focalizat atenția în alte direcții și mi-am găsit altceva de făcut.

În anii care au urmat, am preferat să îmi petrec zilele rătăcind prin pădure, unde prindeam șerpi, pescuiam, mergeam pe cărări ascunse și mă urcam în copaci. Obişnuiam să mă cațăr până în vârful celor mai înalți copaci, așezându-mă pe cea mai de sus creangă, cu ghiozdănelul în care aveam prânzul și sticla mea de apă. Mișcarea unduitoare a ramurilor îmi inducea o stare de transă, în care mi se părea că sunt adormit, deși eram cât se poate de treaz. Uitam complet de timp atunci când eram cățarat într-un copac. Obişnuiam să stau astfel de la 9:00 dimineața până la 4:30 după-amiază, când suna clopoțelul și elevii plecau acasă. Mult mai târziu, mi-am dat seama că ceea ce făceam în această etapă primară a vieții mele era sinonim cu un rudiment de meditație. Mai târziu, când am început să îi învăț pe oameni să mediteze, am folosit întotdeauna tehnica legănatului. De bună seamă, la acea vârstă nu auzisem încă cuvântul „meditație”. Pur și simplu îmi plăcea felul în care mă legăna copacul, făcându-mă să intru într-o stare între cea de somn și cea de veghe.

Orele de clasă mi se păreau în continuare plicticoase, dar mă interesa orice altceva – felul în care era construită lumea, structura solului, maniera în care trăiau oamenii. Obişnuiam să merg cu bicicleta de-a lungul drumurilor noroioase de la țară, călătorind cel puțin 35 de kilometri pe zi. Când ajungeam acasă, eram acoperit din cap până-n picioare de noroi și de praf. Îmi plăcea cu deosebire să îmi construiesc hărți mentale ale drumului parcurs, astfel încât mai târziu, atunci când eram singur, să pot închide ochii, redesenând în mintea mea întregul peisaj pe care l-am văzut în după-amiaza respectivă – fiecare piatră, recoltele de pe câmp și copacii. Eram fascinat de diferitele anotimpuri și de maniera în care se schimba pământul atunci când era arat, și mai târziu, atunci când începeau să germineze plantele sădite. Această pasiune m-a atras către opera lui Thomas Hardy, datorită descrierilor sale referitoare la peisajele englezești, care se întind pe pagini întregi. Și eu făceam același lucru cu lumea din jurul meu, în mintea mea. Chiar și astăzi, în mintea mea se derulează filme video nesfârșite. Dacă doresc, pot viziona de la bun început tot ce am observat de-a lungul anilor, cu o claritate incredibilă.

Am fost multă vreme un sceptic absolut. Încă de la vârsta de cinci ani, atunci când familia mea mergea la templu, eu aveam foarte multe întrebări. Cine este Dumnezeu? Unde se află El? Sus în cer? Unde este acest cer? Pe la șapte ani aveam încă și mai multe întrebări. La școală ni s-a spus că pământul este rotund. În acest caz, de unde putem ști ce înseamnă „sus”? Nimeni nu mi-a putut răspunde vreodată la aceste întrebări, așa că nu am mai intrat niciodată în templu. Din acest motiv, părinții mei erau nevoiți să mă lase în grija celui care supraveghea încălțăminte la lăsată afară de cei care intrau în templu. Acesta era tot

timpul cu ochii pe mine, conștient că la cea mai mică neglijență a sa, aş dispărea! Mai târziu, nu am putut să nu remarc faptul că cei care ies dintr-un restaurant par mult mai fericiți decât cei care ies dintr-un templu. Acest lucru m-a intrigat.

Deși eram un sceptic, nu m-am identificat niciodată cu această etichetă. Aveam foarte multe întrebări legate de absolut orice, dar nu simțeam niciodată nevoia de a trage concluzii. Mi-am dat astfel seama de la o vârstă foarte fragedă că nu știam nimic despre absolut orice. În consecință, am devenit extrem de atent la toate lucrurile din jurul meu. Dacă cineva îmi dădea un pahar cu apă, mă uitam la el minute în șir. Dacă luam de pe jos o frunză, aceasta mă fascina. Noaptea mă uitam pur și simplu la întuneric. Dacă priveam o pietricică, imaginea acesteia se rotea la nesfârșit în mintea mea, astfel încât ajungeam să îi cunosc fiecare aspect, din toate unghiurile.

De asemenea, am înțeles de timpuriu că limbajul nu este altceva decât o conspirație inventată de oameni. Dacă cineva vorbea, el nu făcea decât să scoată anumite sunete, cărora eu le atribuam anumite sensuri. Prin urmare, am încetat să mai atribui sunetelor sensurile obișnuite, iar acestea au devenit dintr-o dată foarte amuzante. Puteam vedea cu ochii liberi cum din gurile oamenilor ies tipare, nu simple sunete. Dacă mă uitam fix la ei, aceștia se dezintegrau și păreau să se transforme într-un vârtej de energie. Singurele lucruri care mai rămâneau în final erau tiparele!

Aflat în această stare la limita ignoranței absolute, aproape orice îmi putea capta atenția. Fiind medic, dragul meu tată s-a gândit că am nevoie de o evaluare psihiatrică. După cum s-a exprimat el însuși: „Acest băiat se uită tot timpul în gol, fără să clipească. Cred că și-a pierdut mințile!” Mie mi s-a părut întotdeauna uimitor faptul că oamenii nu păreau să realizeze imensitatea stării de „nu știu”. Cei care distrug această stare prin convingerile și prin prezumțiile lor ratează complet o posibilitate fantastică – aceea de a cunoaște. Ei uită că „nu știu” este *singura* poartă către contemplație și către cunoaștere.

Mama m-a învățat să fiu atent la profesorii mei. Și am făcut-o. Le-am acordat o atenție pe care nu cred că au mai primit-o vreodată de la altcineva! Nu aveam nici cea mai mică idee ce spuneau, dar atunci când mă duceam totuși la ore, mă uitam la ei cu o intensitate de neclintit. Dintr-un motiv sau altul, nici unul nu a părut foarte mulțumit. Unul dintre profesori a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a obține un răspuns de la mine. Când a văzut că prefer să rămân tăcut, m-a prins de umăr și a strigat agresiv la mine: „Ori ești un sfânt, ori ești diavolul pe pământ”, după care a adăugat: „Eu cred că ești diavolul!”

Nu m-am simțit deloc insultat. Până în acel moment am abordat tot ce exista în jurul meu – de la un fir de praf și până la univers – dintr-o perspectivă a minunării. În toată această rețea complexă de întrebări exista însă întotdeauna o certitudine care nu dispărea niciodată: „eu”. Acea izbucnire a profesorului meu a declanșat în mine un nou set de întrebări. Cine eram eu? Eram om, eram un sfânt, eram diavolul? Am încercat să mă contemplan pe mine însumi pentru a afla răspunsul, privindu-mă. Nu mi-a reușit. Prin urmare, am închis ochii și am încercat să aflu astfel răspunsul. Minutele s-au transformat astfel în ore, iar eu am continuat să stau cu ochii închiși.

Când am deschis în sfârșit ochii, totul mă intriga: fiecare furnică, fiecare frunză, norii de pe cer, florile, întunericul – absolut totul. Spre uimirea mea, am descoperit însă că atunci când îmi țineam ochii închiși erau mult mai multe lucruri care îmi atrăgeau atenția: maniera în care pulsează corpul, în care funcționează diferitele organe, canalele de-a lungul cărora curge energia, maniera în care este aliniată anatomia și faptul că hotarele par limitate la lumea exterioară. Acest exercițiu m-a făcut receptiv la întreaga mecanică a ființei umane. În loc să mă conducă la un răspuns simplu, în sensul că eram „cutare” sau „cutare”, el m-a făcut să realizez treptat că dacă îmi doream cu adevărat, puteam fi absolut orice. Cu alte cuvinte, nu am ajuns la nici o concluzie. Până și certitudinea „eului” meu a dispărut. Simultan s-a trezit însă în mine un simț mai profund al ideii de ființă umană. Dacă până atunci mă considerasem o persoană autonomă, acum această convingere a început să se destrame. Am devenit astfel o ființă nebuloasă.

În pofida sălbăticiiei mele, singurul lucru pe care am reușit să îl practic într-o manieră uimitor de disciplinată a fost yoga. Am început să practic yoga într-o vacanță de vară, pe când aveam 12 ani. În fiecare an, familia mea se întâlnea cu rudele noastre la casa ancestrală a bunicului. În curtea acesteia se afla o fântână veche, cu o adâncime de peste 45 de metri. În timp ce fetele se jucau de-a v-ați ascunselea, jocul

preferat al băieților (eu și verii mei) era săritul în fântână și cățărutul înapoi până sus. Atât săritul cât și cățărutul erau o provocare pentru noi. Dacă nu săream corect, ne puteam lăsa creierii pe zidul lateral al puțului. La întoarcere nu era cu nimic mai ușor, întrucât nu existau trepte, așa că trebuia să ne împingem bine în suprafața de piatră, pentru a nu aluneca înapoi. Din cauza acestei presiuni, ajungeam adeseori sus cu degetele însângerate. Doar câțiva băieți puteau face acest lucru. Eu eram unul dintre ei și adevărul este că mă pricepeam de minune.

Într-o zi, a apărut un bătrân de peste 70 de ani. După ce s-a uitat o vreme la noi, a sărit în fântână. Am fost convinși că acolo și-a lăsat oasele, dar el a ieșit afară chiar mai rapid decât mine. Mi-am călcat atunci peste mândrie și l-am întrebat:

- Cum ai reușit?

- Vino și învață să practici yoga, mi-a răspuns el.

L-am urmat ca un cățeluș. Astfel am devenit adeptul lui Malladihalli Swami (după cum era cunoscut bătrânul), apucându-mă de yoga. În trecut, trezirea mea în fiecare dimineață era un proiect al întregii familii. Membrii acesteia se străduiau să mă facă să mă ridic din pat, dar eu cădeam și adormeam la loc. Mama îmi dădea periuața de dinți, dar după ce mi-o băgam în gură adormeam. Disperată, mama mă împingea în baie, dar adormeam și acolo. La doar trei luni după ce m-am apucat de yoga, corpul meu a început să se trezească singur la 3:40 dimineața, fără să îmi propun acest lucru. Acest lucru mi se întâmplă inclusiv astăzi. După ce mă trezeam, practicile de yoga curgeau de la sine, indiferent unde și în ce situații mă aflam, fără să sar vreodată peste vreo zi. Această formă simplă de yoga, numită *angamardana* (un sistem de yoga fizică ce întărește tendoanele și membrele) – mă făcea să mă diferențiez în orice grup de oameni, din punct de vedere fizic și mental. Dar lucrurile se opreau aici. Sau cel puțin așa credeam eu.

În timp, mi-am pierdut complet încrederea în educația structurată. Nu se pune problema că devenisem un cinic. Eram încă suficient de plin de viață și de energie pentru a mă implica în tot felul de lucruri, dar principala mea calitate era – chiar și la vârsta aceea – claritatea mentală. Nu încercam în mod deliberat să descopăr inconsistențele și găurile în materia predată, dar le vedeam pur și simplu. Nu am căutat niciodată ceva anume, în toată viața mea. Pur și simplu mă uitam în jurul meu, și exact asta încerc să le predau astăzi oamenilor: dacă dorești să cunoști cu adevărat spiritualitatea, nu căuta *ceva anume*. Oamenii cred că spiritualitatea înseamnă să îl cauți pe Dumnezeu, să cauți adevărul sau absolutul. Problema este că în acest fel, tu ți-ai definit deja ce cauți. În realitate, nu obiectul căutării este important, ci facultatea inefabilă a căutării. Oamenii din lumea modernă au uitat complet de capacitatea de a privi pur și simplu, fără un motiv aparent. Toți oamenii sunt creaturi psihologice. Ei încearcă să dea sens tuturor lucrurilor. Căutarea spirituală nu are însă nimic de-a face cu căutarea unui obiect anume, ci cu îmbunătățirea percepției, a facultății necondiționate de a vedea.

După ce am terminat liceul, m-am înscris într-un program de dezvoltare personală organizat la Biblioteca Universitară din Mysore. Eram întotdeauna prima persoană care venea la bibliotecă la 9:00 dimineața și ultima care era dată afară, la 8:30 seara. Între micul dejun și cină, nu mă hrăneam decât cu cunoaștere. Deși eram întotdeauna înfometat, am sărit peste prânz un an întreg. Citeam tot ce îmi cădea în mână, de la Homer la *Mecanica pentru toți*, de la Kafka la Kalidasa, sau de la Dante la Dennis the Menace [3]. Am încheiat acel an cu mai multe cunoștințe, dar și cu mai multe întrebări ca oricând.

Lacrimile mamei m-au determinat să mă înscriu, împotriva dorinței mele, la Universitatea din Mysore, la facultatea de literatură engleză. Am continuat să am însă în minte un miliard de întrebări, pe care le purtam pretutindeni cu mine, ca pe un nor întunecat. Nici cunoașterea pe care am dobândit-o la bibliotecă, nici profesorii de la universitate nu au reușit să îmi umple acest gol interior. La fel ca în timpul școlii, îmi petreceam mult mai mult timp în afara sălilor de clasă decât în interior. Mi-am dat seama rapid că singurul lucru care se întâmpla la ore era dictarea și luatul notițelor, și cu siguranță nu îmi doream să devin stenograf! Am rugat odată o asistentă universitară să mă lase să îi copiez la xerox notițele, astfel încât să nu se mai obosească să citească după ele, iar eu să particip la ore. În cele din urmă am făcut un târg cu toți profesorii (care s-au dovedit mai mult decât fericiți să nu mai participe la orele lor). În fiecare zi a lunii, ei mă

treceau prezent în clasă. În ultima zi a lunii înregistrau prezențele studenților, iar eu verificam catalogul, pentru a mă asigura că se țineau de cuvânt!

Am început să mă întâlnesc cu mai mulți colegi sub un arbore banyan uriaș din curtea campusului. Cineva ne-a numit Clubul Arborelui Banyan, iar numele a rămas. Clubul avea un moto: „Nu facem decât ceea ce ne distrează”. Obişnuiam să ne adunăm sub copac pe motocicletele noastre, discutând ore în șir despre cele mai variate subiecte, de la cum să ne facem motocicletele Jawa să meargă mai rapid și până la cum să construim o lume mai bună. De bună seamă, nu ne dădeam niciodată jos de pe motociclete, sub nici un motiv. Acest lucru ar fi fost un sacrilegiu!

Până să termin facultatea, am călătorit prin întreaga țară. La început, am mers prin sudul Indiei pe bicicleta mea. Mai târziu am călătorit prin întreaga țară pe motocicletă. Am început apoi să trec frontierele naționale. Când am ajuns la frontiera dintre India și Nepal, mi s-a spus însă că actele motocicletei și carnetul de șofer nu îmi erau suficiente. Aveam nevoie de mai multe acte. Visul meu a devenit să pot câștiga suficienți bani pentru a vedea lumea pe motocicletă mea. Nu era doar un moft. Adevărul este că nu aveam astâmpăr. Îmi doream să *cunosc* ceva. Nu știam exact ce și nu îmi dădeam seama unde trebuie să ajung pentru a obține cunoașterea respectivă, dar în adâncurile ființei mele îmi doream mai mult.

Nu m-am considerat niciodată un om impulsiv, dar îmi doream să trăiesc la maxim. Îmi cântăream cu siguranță consecințele acțiunilor, dar cu cât acestea se dovedeau mai periculoase, cu atât mai mult mă atrăgeau. Cineva mi-a spus odată că îngerul meu păzitor trebuie să fi fost extrem de activ, lucrând continuu ore suplimentare! Îmi doream tot timpul să mai depășesc o graniță sau să mai traversez o prăpastie. Nu mă întrebam niciodată *ce și de ce*, ci doar *cum*. Privind retroactiv acea perioadă din viața mea, îmi dau seama că nu m-am gândit niciodată ce îmi doream să „devin când voi fi mare”. Mă gândeam doar cum îmi doream să îmi trăiesc viața și eram conștient că eu eram singurul care putea stabili acest lucru.

La acea vreme, în India s-a produs un mare boom economic în domeniul creșterii puilor. Îmi doream să fac niște bani pentru a-mi finanța dorința de a călători fără restricții, oriunde pofteam. Prin urmare, m-am apucat să cresc pui. Tata m-a întrebat: „Ce le voi spune oamenilor, că fiul meu crește găini?” Eu mi-am construit însă ferma de pui, și asta de la zero, fără să apelez la nimeni. Afacerea mea a prins aripi, iar profiturile au început să curgă. Îmi dedicam patru ore în fiecare dimineață afacerii. În restul zilei citeam și scriam poezie, înotam, meditam și visam cu ochii deschiși sub un arbore banyan uriaș.

Succesul m-a făcut și mai aventuros. Tata se plângea întotdeauna că fiii altor vecini deveniseră ingineri, industriași, se înrolaseră în serviciul civil sau plecaseră în America. Toți cei pe care îi cunoșteam – prietenii mei, rudele, foștii profesori de la școală și de la facultate – îmi spuneau: „O, credeam că vei face ceva cu viața ta, dar nu faci decât să ți-o risipești”.

Am acceptat această provocare. Împreună cu un prieten inginer civil, am intrat într-o afacere de construcții. În doar cinci ani am devenit una din marile companii de construcții din Mysore. Tatei nu îi venea să creadă, fiind extrem de încântat de mine.

Eram exuberant și sigur pe mine, plin de adrenalină și gata oricând să răspund la orice provocare. Atunci când ai tot timpul succes, începi să crezi că planetele se învârt în jurul tău, nu al soarelui!

Aceasta a fost perioada în care s-a produs acea după-amiază fatidică din septembrie 1982, când m-am decis să mă urc pe motocicletă și să mă urc pe Dealul Chamundi.

Ceea ce nu știam atunci era că viața mea nu va mai fi niciodată la fel.

Mai târziu, când am încercat să discut cu prietenii mei despre ceea ce mi s-a întâmplat în acea zi pe munte, tot ce mi-au putut spune aceștia a fost: „Ai băut ceva? Ai luat vreo pastilă?” Nici unul nu avea habar de această nouă dimensiune care explodase subit în viața mea.

Chiar înainte de a începe să procesez ce mi s-a întâmplat, experiența a revenit. Incidentul s-a produs o săptămână mai târziu. Stăteam la masă cu familia mea. Mie mi s-a părut că a durat doar două minute, dar a durat șapte ore. Stăteam acolo perfect conștient, doar că „eu” cu care mă identificam de regulă nu mai exista; tot restul continua să existe. Iar timpul zbura.

Ceilalți membri de familie mă băteau pe umăr, mă întrebau ce s-a întâmplat și mă invitau să mănânc. Eu mi-am ridicat o mână și i-am rugat să plece. Erau de mult timp obișnuiți cu felul meu ciudat de a fi, așa că m-au lăsat în pace. Abia la 4:15 după-amiaza am revenit la simțurile mele „normale”.

Experiența a început să se repete din ce în ce mai frecvent. Atunci când se producea, nu mâncam și nu dormeam ore în șir. Nu făceam decât să rămân ancorat în locul în care mă aflam. Într-o astfel de ocazie, experiența a durat 13 zile. S-a întâmplat să fiu într-un sat când a început, copleșindu-mă cu acea liniște și cu acel extaz indescriptibile. Sătenii s-au adunat în jurul meu și au început să șușotească: „O, trebuie să fie în *samadhi*” (o stare beatifică ce transcende corpul fizic, bine documentată în tradițiile spirituale indiene). India are o înțelegere tradițională a spiritualității, despre care eu nu aveam habar. Când am ieșit din acea stare, cineva a dorit să îmi pună în jurul gâtului o ghirlandă. Altcineva a dorit să îmi atingă picioarele. Mi se părea o nebunie. Nu îmi puteam imagina de ce și-ar dori cineva să facă astfel de lucruri.

Altădată, îmi luam prânzul. Tocmai îmi introdusesem o bucățică de mâncare în gură, când acea stare de conștiință a explodat în mine. În acel moment am putut experimenta miraculoasa alchimie a digestiei umane, procesul prin care o substanță exterioară, o bucățică din această planetă, devine parte integrantă din mine. Cunoaștem cu toții acest proces din punct de vedere intelectual. Noi știm că planeta ne hrănește trupul, pentru ca într-o bună zi acesta să redevină parte integrantă din ea. Când am trăit însă această cunoaștere prin experiență directă, ea mi-a transformat pentru totdeauna perspectiva fundamentală. Relația mea cu lumea înconjurătoare, inclusiv cu planeta, a trecut printr-o tranziție dimensională.

Am devenit conștient de inteligența ieșită din comun care există în noi toți, fiind capabilă să transforme o bucată de pâine sau un măr într-un țesut din corpul nostru, într-o singură după-amiază. Nu este deloc un proces minor! Când am început să intru în contact în mod conștient cu această inteligență care era sursa creației mele, în jurul meu au început să se producă evenimente aparent inexplicabile. Lucrurile pe care le atingeam se transformau într-o formă sau alta. Oamenii se uitau la mine și izbucneau în lacrimi. Mulți dintre ei erau convingși că s-au eliberat de diferite suferințe fizice sau mentale doar uitându-se la mine. În doar câteva ore mă vindecam eu însumi de afecțiuni a căror vindecare ar fi durat luni de zile dacă aș fi apelat la sistemul medical. Nu prea îmi păsa însă de aceste lucruri...

Această capacitate de a-mi transforma dramatic realitatea externă și internă a continuat să se amplifice în mine și în jurul meu, până astăzi. Nu am încercat niciodată să obțin în mod conștient această capacitate, dar atunci când cineva intră în contact cu această dimensiune mai profundă a inteligenței, care reprezintă însuși fundamentul existenței noastre pe pământ, viața sa se transformă într-o manieră miraculoasă.

După circa șase sau opt săptămâni, această experiență incredibilă a devenit o realitate vie pentru mine. În această perioadă din viața mea, totul s-a schimbat dramatic în jurul meu. Însăși forma mea fizică – ochii, fața, vocea și chiar alinierea corpului meu – au început să se transforme atât de profund încât oamenii din jurul meu au remarcat la rândul acest lucru.

Ceea ce se întâmpla în interiorul meu era încă și mai fenomenal. În doar șase săptămâni, o cantitate uriașă de amintiri a pogorât asupra mea. Erau amintiri care nu puteau fi adunate decât în vieți la rând. Am devenit astfel conștient de milioane de lucruri diferite care se întâmplau în interiorul meu în fiecare moment. Era ca un caleidoscop. Mîntea mea logică îmi spunea că aceste lucruri nu puteau fi adevărate, dar ceea ce vedeam în interiorul meu era mai clar ca lumina zilei. În sinea mea speram însă să fie lucruri false. Întotdeauna m-am considerat un tânăr inteligent, dar dintr-o dată m-am trezit că sunt un prost inocent, și nu mă puteam împăca cu acest lucru. Spre durerea mea, tot ce îmi spunea noua mea memorie s-a dovedit a fi adevărat.

Până în acest moment am refuzat întotdeauna să accept acele lucruri din viața mea care nu se încadrau într-un cadru de referință logic și rațional. Încetul cu încetul, am început să înțeleg însă că inteligența supremă este viața însăși. Intelectul uman nu este altceva decât o deșteptăciune care ne ajută să supraviețuim, dar adevărata inteligență este însăși viața și sursa ei. Nimic altceva.

Oamenilor li s-a spus că Divinul este iubire și compasiune, dar dacă examinezi cu atenție creația, constăți că sursa creației este înainte de toate cea mai înaltă inteligență care poate fi imaginată. În loc să ne

conectăm cu această inteligență atotputernică ce vibrează în interiorul nostru, noi preferăm să ne folosim de intelectul nostru logic, care este util în anumite situații, dar în esență este extrem de limitat.

Am început să experimentez de asemenea o sensibilitate amplificată în fața sentimentelor celor din jurul meu. Uneori, simpla vedere a unei persoane necunoscute de pe stradă mă făcea să izbucnesc în plâns, căci îi sesizam durerea sufletească. Nu îmi venea să cred ce suferințe atroce pot suporta oamenii, în condițiile în care eu dădeam pe-afară de extaz, fără nici un motiv aparent.

A durat o vreme până când am înțeles că ceea ce mi se întâmpla era un fenomen „spiritual”. Am realizat cu această ocazie că ceea ce mi se întâmpla mie era considerat de tradițiile sacre și de scripturi: experiența supremă, că ceea ce experimentam eu era cel mai frumos lucru care i se poate întâmpla unei ființe umane.

În fiecare clipă, toate celulele corpului meu explodau într-un extaz suprem. Oamenii moderni ridică în slăvi copilăria, căci copiii pot râde și se pot simți fericiți fără nici un motiv aparent. Eu am înțeles însă că și adulții se pot simți extatici. Această experiență le este accesibilă tuturor, căci totul vine *din interiorul* nostru.

Am început să înțeleg astfel că transformarea fizică a formei mele era de fapt o realiniere cu constituția mea interioară. Am practicat posturile fizice (sau *hatha-yoga*) încă de la vârsta de 12 ani. Cei 13 ani de practică yoga au început să dea acum roade. În esență, yoga este o tehnică de recreare a corpului, astfel încât acesta să poată sluji unui scop superior. Corpul uman poate funcționa ca o simplă bucată de carne, sau ca însăși sursa creației.

Există o întreagă tehnologie pentru transformarea unui om într-o ființă divină. Coloana vertebrală a omului nu reprezintă doar o colecție de vertebre osoase, ci însuși axul central al universului. Totul depinde de felul în care îți reorganizezi sistemul. În cazul meu, după ce am fost o persoană extrem de fizică, am învățat să îmi port corpul ca și cum acesta nu ar exista deloc. În acest fel, corpul meu fizic a devenit extrem de relaxat. Anterior, toată această intensitate era concentrată în corpul meu. Oamenii puteau simți când intram într-o încăpere. Eram orientat exclusiv către acțiune. Acum am învățat însă să îmi port corpul într-o manieră complet diferită.

Cu această ocazie, am înțeles că aceasta era adevărata yoga: această experiență a uniunii cu existența, cu unitatea întregii vieți, cu nemărginirea. Mult timp am crezut că setul simplu de posturi yoghine (sau *asana-e*) pe care le practicam zilnic îmi confereau doar o anumită bunăstare fizică. După experiența pe care am trăit-o însă pe Dealul Chamundi, am înțeles că ceea ce făceam era un proces care mă putea elibera într-o dimensiune care transcende cu mult planul fizic. Peste ani, aveam să le spun multor oameni: „Chiar dacă vă apucați de yoga din motive greșite, aceasta dă oricum roade!”

Există ceva în interiorul oricărui om care detestă hotarele, tânjind să devină nemărginit. Natura umană ne face să tânjim întotdeauna după ceva mai mult decât suntem în momentul de față. Indiferent cât de multe realizăm, noi ne dorim să fim întotdeauna mai mult. Dacă am examina mai îndeaproape acest fenomen, am constata că, de fapt, noi nu ne dorim să fim sau să avem mai multe, ci să fim *totul*. Cu toții ne dorim să fim infiniți. Singura problemă este că noi încercăm să devenim astfel *în rate*.

Imaginează-ți că ești închis într-un cubicul de 1,5 pe 1,5 metri. Oricât de confortabil ar fi biroul tău, ți-ai dori să te eliberezi din el. Dacă ți s-ar da a doua zi un cubicul mai mare, de 3 metri pe 3, te-ai simți cu siguranță mai bine o vreme, dar în scurt timp ai reveni la dorința de a transcende și aceste hotare. Nu contează cât de extinse sunt hotarele între care trăiești. În clipa în care devii conștient de ele, dorința de a le transcende apare instinctiv. În Orient, această aspirație este recunoscută de toate culturile ca fiind țelul suprem al activității umane. Eliberarea – *mukti* sau *moksha* - este considerată aici o aspirație naturală a tuturor oamenilor și destinația lor ultimă. Noi încercăm să ne împlinim în rate această dorință supremă numai pentru că suntem inconștienți de ea. În consecință, noi încercăm să ne-o satisfacem prin achiziționarea de putere, de bani, de iubire sau de cunoaștere. Sau prin marea pasiune a zilelor noastre – cumpărăturile!

În momentul în care am înțeles că oamenii nu își doresc ceva anume, ci doar să se dilate indefinit, în mine a apărut o anumită claritate. Când am realizat că orice om este capabil să trăiască ce trăiam eu, mi s-a părut cât se poate de natural să îmi doresc să le împărtășesc celorlalți toate aceste lucruri. Începând din acel moment, singurul meu obiectiv a devenit să le transmit celorlalți modalitatea prin care puteau experimenta ce trăiam eu și să îi ajut să înțeleagă că nimeni nu le poate nega această stare de bucurie, de libertate și de nemărginire atât timp cât nu se opuneau ei înșiși efervescenței naturale a vieții.

Această condiție a bunăstării extatice, pe care am continuat să o experimentez începând din acea după-amiază de pe Dealul Chamundi, nu reprezintă o posibilitate vagă sau un vis efemer, capabil să se împlinească doar într-un viitor îndepărtat. Ea poate deveni o realitate vie pentru cei care doresc acest lucru, întrucât este dreptul prin naștere al tuturor oamenilor.